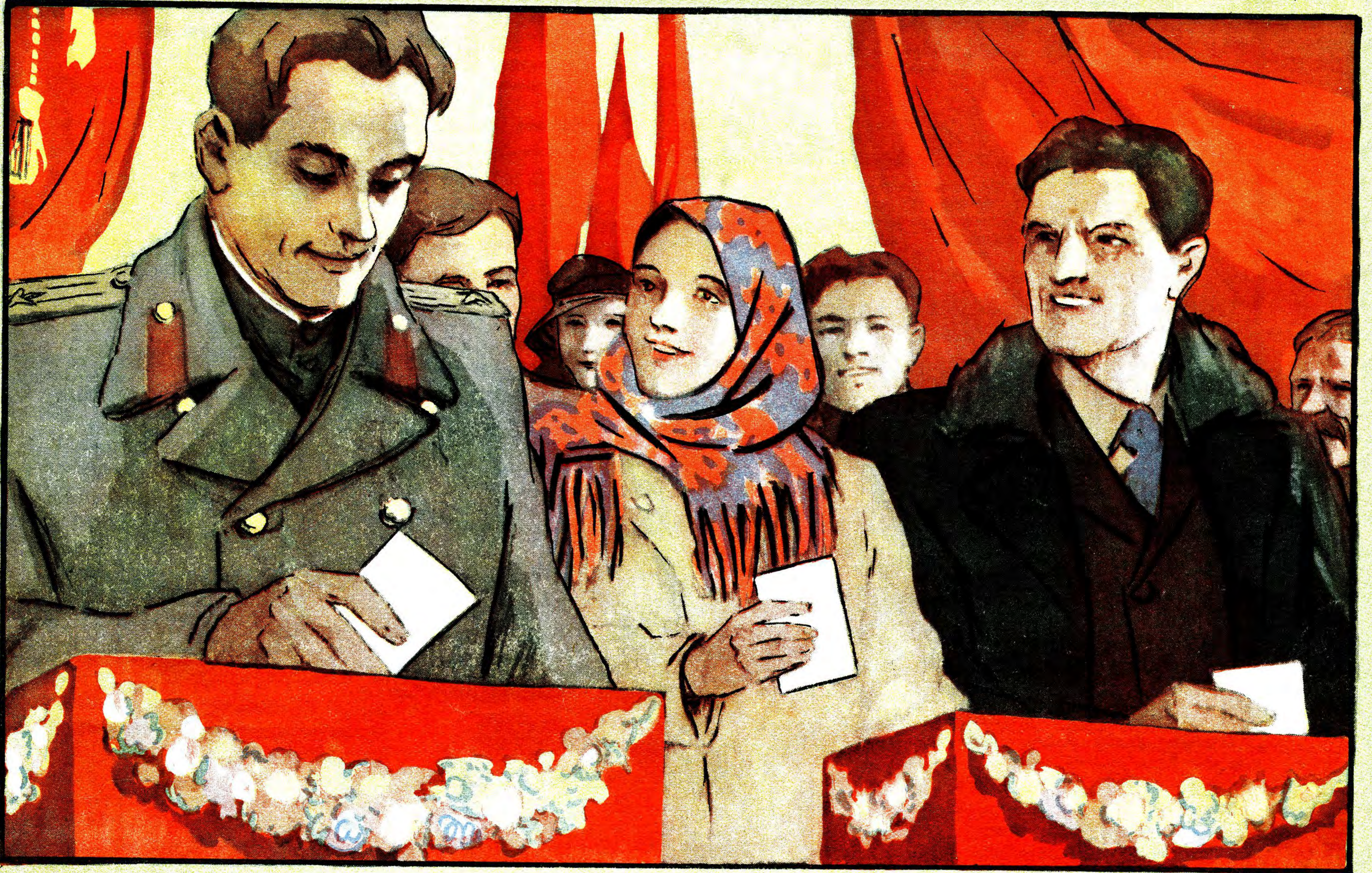

п е р е щ ь

Мал. В. СЛИЦЕНКА

ВІДВЕРТІ ГОЛОСИ ПРИ ТАЄМНОМУ ГОЛОСУВАННІ

КАТ ВІДЗНАЧАЄ КАТА

Кривавий кат відзначає кривавого ката.
Президент Трумен нагороджує свого військового «генія» Макартура орденом за корейські мокрі діла!
Ще б пак не нагородити!
Адже скільки дітей, жінок, дідів та бабусь убив і покалічив, скільки корейських міст і сіл зрівняв із землею.
І дивіться, який президент раденький... Ги-ги-ги!
Не з того тільки боку, як по-нашому, Трумен Макартурові ордена чіпляє...
«Полководць» у Кореї спиною воює...
Ну й чіпляв би вже ордена на тім боці, яким Макартур воює!
По справедливості!

В УКРУПНЕНОМУ КОЛГОСПІ

(ЧАСТУШКИ)

Вийди в поле і радій:

Гей, роздолля в полі!

Що врожайність, що удій —

Ну, неначе в Шполі.

Підбиває рахівник

Карбованці, тонни.

— Я до тисяч, каже, звик,

Тут тобі — мільйони.

Йдуть до кузні ковалі,

Як співають півні.

Дисципліна взагалі

На високім рівні.

Бригадир (наука ж—сила!)

Вільямса читає.

Що йому не зрозуміло,

Голову спитає.

А для того голови

Чисто все відкрито,

А у того ж голови

Вищя освіта.

Чи то села, чи міста —

Життя — повна чаша.

Хорол-річка не та,

Не відстала й наша.

Та і ми — такий вже час! —

Роду молодецького.

Гідростанція і в нас,

Як у Дубковецького.

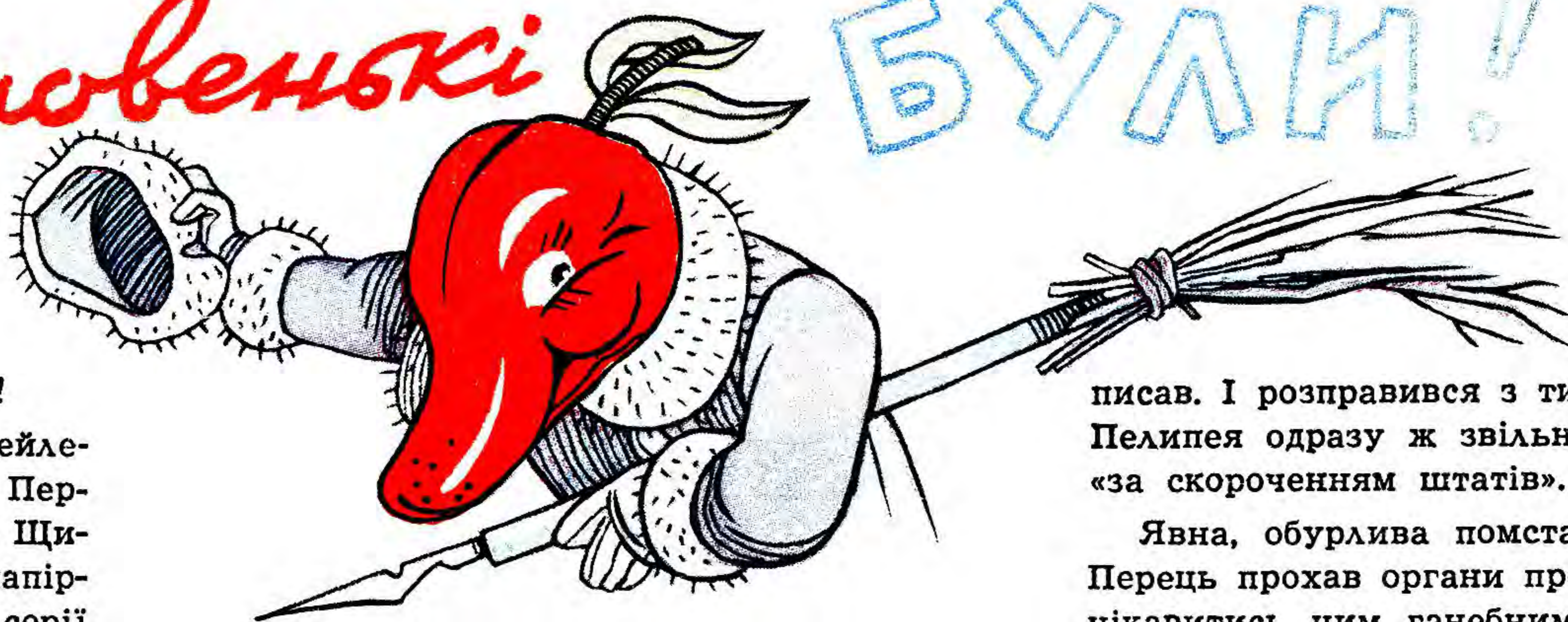
М. САЗОНОВ.

м. Городище,

Київської області.

Здоровенькі

БУЛИ!

Шановний Григорію Петровичу!

Одержав Вашу відповідь на фейлетон «Не туди увага!», вміщений у Перці ще в листопаді минулого року. Щиро дякую! Давно не читав таких папірців. Це яскравий екземпляр з серії тих формально-бюрократичних творинь, про які говорять:

— Так собі папірець. Аби очі затулити!

У минулому році, як Вам, Григорію Петровичу, відомо, в Городищенському районі, Київської області, трапилась прикра, я б сказав — дика, історія. Тут розправилися з сількором Опанасом Пелипеєм.

Хто такий товариш Пелипей (а не «гр. Петилей», як Ви написали у своїй відповіді)? Тов. Пелипей працював у райвідділі сільського господарства на посаді техника-будівельника. Людина чесна, людина принципова. І як кожна чесна й принципова людина, Пелипей не мирився з фактами грубого порушення Статуту сільськогосподарської артілі в деяких колгоспах району. Він написав листа до Перця, в якому викривав порушників та їх покровителів. У тому числі — старшого землевпорядника районного відділу сільського господарства Радченка. У тому числі й завідувача райсільгоспвідділу Вакуленка.

Перець надіслав Пелипеевого листа для перевірки і вжиття заходів начальникові обласного управління сільського господарства т. Савченкові. Тов. Савченко надіслав листа Вакуленкові, щоб той уважно перевіряв факти, викладені в кореспонденції, і дав свої висновки.

Як уже писалося у фейлетоні «Не туди увага!», Вакуленко зрозумів вказівку свого безпосереднього начальника більш, ніж оригінально.

«Уважно, кажете? Добре!» І почав уважно перевіряти почерки своїх співробітників. Перевіряв, звіряв і таки докопався, хто

Лист прокуророві Київської області
тов. МАЛОМУ.

писав. І розправився з тим, хто писав. Пелипея одразу ж звільнили з роботи «за скороченням штатів».

Явна, обурлива помста за критику. Перець прохав органи прокуратури зацікавитись цим ганебним фактом розправи з сількором і так зацікавитись, щоб у затискувачів критики назавжди пропала охота «скорочувати» робсількорів. А як же інакше?! У подібних випадках слово надається прокурорам.

Два місяці Перець чекав цього слова, Григорію Петровичу. І що ж він почув? Він почув, що факти, викладені у фейлетоні «Не туди увага!», підтвердились. Він почув, що «згадані порушення Статуту сільгоспартілі були усунені». Він почув, що «гр. Петилей О. Ф. з роботи був звільнений у зв'язку з скороченням у райвідділі сільського господарства штатної одиниці техника-будівельника». І все! Здоровенькі, мовляв, були! Порушення усунули, того, хто ці порушення викрив, теж усунули, — отже, вважайте обурливу городищенську справу закінченою.

Не згоден, рішуче не згоден з Вашою позицією у цій справі. Не туди увага! Більшовицька критика й самокритика, Григорію Петровичу, є могутньою рушійною силою нашого розвитку, могутнім інструментом у руках партії. І кожен прояв затиску критики, а тим більше розправи за критику слід розглядати, як антигромадський, антидержавний акт, як тяжкий злочин.

Отже, увагу, серйозну увагу туди — на Вакуленка і взагалі на вакуленків, — ворогів більшовицької критики й самокритики.

Отже, будемо вважати городищенську справу не закінченою.

Покладаю на Вас надії і вітаю від щирого серця.

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Турбуєного АПЕТИТУ!

Хороші цежи на заводі «Більшовик». І часто відвідує їх директор заводу т. Пономарьов. Та чомусь забуває він зайти у цехи харчування. А від їхньої ж роботи — так багато залежить!

«КАПУСТА ПРОВАНСАЛЬ»

А от меблева фабрика ім. Боженка. Біля дверей їдальні зібралися робітники. Директор їдальні т. Бердичевський виголошує перед ними промову, закликає їх бути витриманими. Відчинилися двері і почався... штурм. Витримки не вистачило, бо обідаючих багато, а їдальня тісна, місць зовсім мало, та й час обмежений.

Вдавили й мене в їдальню. Підхожу до буфету.

Чимало тут випивки, та не видно закуски: лише два сорти ковбаси та кілька банок консервів. Пробачте! Була ще в буфеті квашена капуста. Але диво з нею трапилось. Поки стояла вона в діжці, то була звичайною капустою. А як тільки перенесли її в буфет, — перетворилася вона на «капусту провансаль». Назва змінилася, але смак капусти від цього зовсім не змінився.

Хтось із робітників зауважив:
— Ех, якби в цю капусту та додати цибулі з олією!

Але ж калькуляція не дозволяє додавати до капусти приправи. Як часто від того, що калькуляція не передбачає, споживач утрачає!

Меню в цій їдальні довге, але недовговічне. Хто раніше за стіл сів, той смачніше з'їв, а для переважної більшості відвідувачів залишаються дві-три страви, та й ті часто подають холодними. Мабуть, турбуються, щоб одвідувач, поспішаючи, не опікся.

Чия ж це їдальня?
Перший її господар — управління робітничого постачання тресту «Укрмебель». Керує управлінням т. Чернега, а в управлінні лише оця одна їдальня. Ну, як же тут упоратися з нею!

Другий господар — керівники фабрики. Голова фабкому т. Фантаній каже:

— Раніше в нашій їдальні було ще гірше. Убивча логіка! Насамперед вона б'є по тих, хто її дотримується.

Поїхати б подібним керівникам на четверту взуттєву фабрику та й повчитися. Там у їдальні світло, чисто, затишно, страви смачні, поживні і подають їх швидко і ввічливо. Та хіба тільки там?

ЗАГЛЯНУВ...

А загляну ще в закусочні, — подумав я, вийшовши з фабрики ім. Боженка. — Подивлюся, як там турбуються про споживачів, як люблять їх.

Вулиця Саксаганського, 131. Читаю вивіску: «ОРС НОД-3. Морозиво—води». Заходжу. Брудно, непривітно. Все ж таки сідаю і прошу прибрати із столика. Прийшла прибиральниця і одним помахом руки прибрала папір і об'їдки... на підлогу. Дивлюсь, стоїть на столику посудина, зліплена чи не первісним гончаром, а в ній якась коломазь, а в тій коломазі стирчить тріска. Виявляється — гірчиця! Замовляю гарячі сосиски. Люб'язно накладають їх мені на шмат сірого паперу. беру замовлене до рук, папір розкисає, і сосиски тікають на підлогу. Тут я втрачаю терпець і починаю вияснювати...

Виявляється, що начальник отого самого ОРС НОД-3 т. Куперов дуже турбується... Не подумайте, що про споживача. Турбує його виторг. А щоб навести в цій, з дозволу сказати, «закусочній» хоч який-небудь лад, — йому й на думку не спадає.

Виявляється, що районний санінспектор тут не буває, бо наглядати за цією «точкою» повинна залізнична санінспекція. А залізнична — у свою чергу надіється на районну інспекцію. Отак і засанінспекторили...

Побував ще я на Подолі в закусочних № 660 і № 687 1-го Київського тресту їдальні. І зовнішній вигляд цих закусочних, і

продукти в них, і обслуговування такі, що язик не повернеться сказати: «Приємного апетиту».

КОРЧОМКИ В ПАВІЛЬОНАХ

Ще як був я на заводі «Більшовик», один з робітників сказав мені:

— А ти б, Перче, зайшов у магазин «Вино—тютюн». Там для тебе є робота.

Послухав я поради. Заходжу у так званий вино-тютюновий павільйон Жовтневого райхарчоторгу. Аж на тобі! Павільйон виявився тісною, забрудненою і холодною хижею, в якій мало вина, а ще менше тютюну. Але в цій хижі зробили закусочну.

Заглянув я після цього ще в один-другий магазин «Вино—тютюн» і побачив, що спритні ділки перетворили ці магазини в корчомки найгіршого гатунку. У непридатних приміщеннях люди п'ють і їдять. Ні столика, ні тарілки, а часто й води нема, щоб стакан помити.

— Якби не оборот, чи терпіли б ми їх? — чистосердечно признався комерційний директор Жовтневого райхарчоторгу т. Фесенко.

— І ніхто не бере вас за них в оборот? — Байдуже... Та про ці магазини знають і в Міністерстві торгівлі.

Довелось їхати до міністерства.
— Що повинні робити магазини «Вино—тютюн»? — запитую заступника начальника сектора організації торгівлі міністерства т. Наливайка.

— Звичайно, продавати вино і тютюн.

— А чи знаєте ви, що робиться в них? — Знаємо. Але міністерство дозволу на це не давало. Ні, ні!

Виходить, ніхто не дозволяє. Але ніхто і не забороняє.

ДАВНО ПОРА!

Ох, і находився я того дня. І надивився. Бачив на Басейній вулиці, № 3 закусочну, яку відкрив без дозволу міськторгвідділу директор Ленінського райхарчоторгу Рихтаненко. Таку ж самодіяльну закусочну бачив і на Червоноармійській, № 4. А на Подолі, на Нижньому валу, біля магазину № 745, як гриб до пенька, притулювся тісний закапелок. Теж закусочна! Теж ніким не дозволена. На подібний гриб наткнувся і на вул. Кірова, біля магазину № 800.

— Та доки ж будете терпіти у столиці таке неподобство? — запитав я зав. міськторгвідділом т. Костіна:

— Ось зачекайте, ми ще доберемось до них... Ми доберемось!

— Хто ж повинен слідкувати за чистотою в закладах громадського харчування? — запитав я після всього, що бачив, міського держсанінспектора т. Гуслиць.

— І ми, і санітарно-епідемічні станції, і санінспектори торговельних організацій, — село відповіла Гуслиць.

Он скільки господи, а хата неметена!

***

Ой, давно вже пора добратися. Кому слід і до кого слід.

Подорожні враження ПЕРЦЯ записали:
Л. ГРОХА, Г. БЕЗБОРОДЬКО,
І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Довелось якось мені, Перцеві, бути на нараді працівників громадського харчування. Один з учасників закінчив свою промову так:

— Товариші! Любіть споживача, турбуйтеся про нього!..

І вирішив я, дорогі мої читачі, на собі відчувати цю любов і турботу.

— Приємного апетиту! — побажали мені, коли я вирушив із редакції у свою подорож.

НАЙБЛИЖЧИМ ЧАСОМ...

І ось я на заводі «Більшовик», в їдальні № 668. Насамперед беру паспорт їдальні — меню. Хороший паспорт, вибір страв великий. Доки в меню дивився — їсти хотілося, а глянув навкруги — апетит пропав. Уміють тут готувати, та не вміють подавати. Просторий зал їдальні непривітний, сірий... Хоч би тобі одна картина або вазон око милували. На столах потерті, а місцями вже й подерті клеїонки. Меблі давно просять поновити їх фарбою.

— Найближчим часом ми все обновимо, все підправимо, — ще й не почувши мого запитання, відповідає зав. їдальнею т. Оринштейн. Видно він добре вже завчив цю фразу.

— Обновляйте, — кажу, — а я піду в їдальню, що на розі Брест-Литовського шосе і Польової. Вона теж обслуговує робітників заводу.

Прийшовши в цю їдальню, вирішив я пообідати, та, доки дочекався борщу, так замерз, що зуб на зуба не попаде. Ложка в руках стрибає, але — уявіть собі — борщ не виливається. Замерз у ложці! Глянув на стіни — і побачив себе.

— Що це у вас, стіни дзеркальні? — запитую.

— Ні, з льодком у нас стіни!
— Як же ви тут працюєте? — питаю буфетницю т. Сироту. А вона у відповідь кинула лише одне слово:

— Цвітуть!..

— Пробачте, ніяких квітів не бачу.

— Які там квіти! Продукти цвітуть, цигарки цвітуть, а вони все тягнуть.

— Хто і що тягне?

— Запитайте у директора їдальні Немировського.

Поговорити з Немировським не пощастило, бо він захворів, застудившись у їдальні.

Як стало мені потім відомо, тягнуть керівники четвертого тресту їдальні (де директором т. Литвинюк) безкінечні розмови з керівниками заводу, щоб протягти теплову магістраль від котельної заводу до їдальні. Тянуть, тянуть і ніяк протягти не можуть.

До 33-річчя Радянської Армії

Мал. БЕ-ША

АКТ
ПРО БЕЗЗАСТЕРЕЖНУ
КАПІТУЛЯЦІЮ
ГІТЛЕРІВСЬКИХ
ЗБРОЙНИХ СИЛ

Кейталь
Фрідельфурт
Мтумпф

АКТ
ПРО БЕЗЗАСТЕРЕЖНУ
КАПІТУЛЯЦІЮ
ІМПЕРІАЛІСТИЧНОЇ
ЯПОНІЇ

Сігелісу
Умелу

— НА ПАКТИ Є АКТИ

ДВНАДЦЯТЬ ОДИНИЦЬ

МИ ЗВ'ЯЗАЛИСЯ по телефону з директором Сталінського обласного історичного музею т. Євсеевим і попросили його розповісти про свою роботу. Ось що нам розповів т. Євсеев:

— Музей засновано в грудні 1943 року. В штаті музею, крім мене, є ще одинадцять одиниць: два наукові працівники, два екскурсоводи, бухгалтер, рахівник-касир, секретар-друкарка, фотограф, швейцар, двірник, охоронець...

— Як працює музей? — поставили ми навідне питання.

— Нічого... Працює.

— А як з відвідуванням?

— Музей відвідують всі: і я, і наукові працівники, і екскурсоводи. Відвідуємо, коли дають зарплату.

— А як інші відвідувачі?

— Інші? А чого іншим сюди ходити? Музей ось уже сім років для відвідувачів закритий...

В заключній частині бесіди т. Євсеев дуже дякував завідувачому обласним відділом в справах культосвітніх установ т. Фурику за гаряче піклування про всі дванадцять штатних одиниць.

ЯК ДОМА...

ПРО завідувача Путильського райВНО (Чернівецька область) В. Д. Космачова розповідають, що він — людина, винятково віддана школі. Така віддана, така віддана, що день і ніч не виходить з шкільного приміщення. Навіть їсть і спить у класі. І іншої меблі не визнає, крім шкільної. І іншим паливом не користується, крім шкільного. Навіть прибирає за Космачовим шкільна «технічка».

Щодо тих п'яти класних кімнат Путильської середньої школи, в яких Віктор Денисович ще не сплять і не обідають, то в них поки що вчать учні дев'яти класів та розміщуються бібліотека, вчительська та фізичний і хімічний кабінети.

«Що моє — то моє, а що шкільне — теж моє» — отаке життєве правило Космачова.

Доведеться його в цьому розчарувати!

ГРОШІ ТА СОВІСТЬ

Одеський «Укрелектромонтажзавод» (директор т. Юсичев) одержав від радгоспу № 809, Лисогірського району, Миколаївської області, 6773 карбованці, ще й 66 коп. за ремонт електрогенератора. Гроші взяли, а роботу здали браковану. Генератор відразу вийшов з ладу. (3 листа до редакції).

Не забули й копійки! Все сповна стягнули. Лиш про совість про свою ловкачі забули. Спідтишка всучили брак. (Став же генератор!).

Знає, директор там сидить — явний комбінатор.

Мабуть, зведення дає він у трест хороші: Діло йде, мовляв, у нас! Заробляєм гроші! Хай, де треба, розберуть цю коротку повість

І в директора візьмуть зведення... про совість.

Львівська обласна контора кінопрокату вдалася до світлової реклами. Темного вечора над містом спалахнули яскраві слова:

Обласна контора повідомляє, що найближчими днями на екрані випускається художній кіно-фільм «Мусорський».

Оце так рекламнули!

З вини органів кінофікації в клубах багатьох населених пунктів, де раніш були дрібні колгоспи, не демонструють кінофільмів. Жителям цих сіл доводиться ходити в кіно за п'ять-шість кілометрів. (3 листа до редакції).

— На жаль, і від нас не близько!

Мал. С. САМУМА

ЯК АНДРІЙ КАРАЧ ГОЛОСУВАВ ЗА МУЖИЦЬКОГО КАНДИДАТА

...Було це давним-давно, ще за «небіжки» Австрії і «татунця» Франца-Йосифа. Тяжкий це був час, ой, тяжкий, діти!

Пам'ятаю: розписав цісар вибори. Панки поставили свого кандидата, а ми, мужики, свого, мужицького. Староста, як облуплений, розбивався по селах, лякав селян штрафами, податками, як не будуть голосувати за панського посла.

Якось так за кілька тижнів до виборів кличуть мене до громадської канцелярії.

— Андрію,— каже віт до мене,— тебе вся наша громада обрала за свого виборщика.

На мене напав страх. Зараз кожний голосує сам. А тоді ціле село посилало одного виборщика з бюлетенем, і він віддавав голос за все село... Ви ж тільки подумайте! Легше було, як то кажуть, багачеві до неба дістатися, ніж мужикові дійти до виборчої скриньки. Десять разів могли по дорозі вирвати в тебе картку і обдурити так, що не зчуєшся, як лишишся без голосу... А коли мужик буде твердий і глухий, як камінь, та й обмине всі спокуси, то його ніяк не впусять усередину. Двері стережуть, ніби ті пси, жандарми. Ні пройти, ні пролізти... Але що ж?.. Обібрався грибом, то лізь у борщ, хоч сторч!..

...У середу ледь-ледь світало, а я вже був за селом. Чую: доганяє мене якась бричка. Озираюся — аж це наш пан маршалок...

— Сідайте, Андрію, під'їдете,— усміхається пан.

Сідати, так сідати. Ідемо... А з думки у мене одне не сходить: чо-го ж це панок такий добренький став?

— А куди ж це ви, сусіде? — питає пан і підкручує пишного вуса.

— Та я до міста... Може, щось жінці до хати куплю...

— Га-га-га!.. До міста, кажете?.. А відколи це ви, Андрію, так спаніли, що в жнива кидаєте роботу і до міста їдете?.. Ой не крутіть, я й так знаю. Голосувати?..

— Та...

— Киньте ви це діло, Андрію. Це не мужицька робота. Ось краще ви порвіть свій бюлетень, а я вам дам урядовий. Мужицький посол і так не вийде!.. А за це я вам дам оте пасовисько під горою. Добре?.. В селі і знати не будуть, за кого ви голосували. Ну?..

Я, як самі знаєте, був бідняк з діда-прадіда, не раз доводилося найматись у пана... А тут ще й те пасовисько!.. Але я відмахнувся від спокуси, наче від самого чорта:

— Ні, пане маршалку, я села не продам!..

— Гов! — крикнув пан до фірмана, і я не зчувся, як опинився в рові. Бричка знялася, як птах, і щезла на закруті...

Устав я, почухався і сплюнув: «Починається...»

Дійшов до міста. Перед будинком, де була виборча дільниця, вже стояло кілька виборщиків-селян. Між ними крутилися і вимахували руками якісь підпанки. Не встиг я оглянутись, аж хтось тягне мене за рукав:

— Слушайте, газдо! Натє вам 20 ринських, продайте голос...

— Пішов ти геть, мерзо!..

Чую, а чиясь рука вже в пазусі, хтось тягне хустину. Я зубами за ту руку. Хтось скрикнув, хтось зірвав з мене капелюх... Чорт з ним!.. Аби скоріше до дверей...

Дивлюсь я — аж на дверях стоїть знайомий жандарм з карабіном. Цей жандарм не раз, бувши в нашому селі, заходив до мене води напитися. Я просто до нього, хочу чимдуж у двері проскочити.

— Ти, хлопе, куди? — гаркнув враз жандарм.

— Пане Валерій, ви що, не пізнаєте мене? Та ж я Андрій, що...

Тут мені в очах свічки засвітилися, що мало не впав. То Валерій заїхав мені в зуби...

— Марш, мужиче, до жолоба!..

Я обернувся і пішов назад. У голові шуміло, і я сів на каміння під якимсь плотом. Сиджу я, і світ мені не милий. Мужицькі виборщики попритулювалися по завулках...

Несподівано шибнула мені щаслива думка. Побіг я до знайомого перукаря:

— Як хочеш, так і роби, але зроби мене зараз паном...

— Та як?

— А так, підголи мені вуса по-панськи, підстрижи голову «під польку» і давай сюди свою святкову одежину... Та не забудь обілляти мене тою водою, що на кілометр пахне...

...Скоро я був готовий. Дивлюсь у дзеркало — і не пізнаю себе. На мене визирив з люстра нібито якийсь езекутор, ніби ксьондз, ніби якась інша напасть... Тьфу, щез би!..

Іду я містом, паличкою постукую і просто прямую до будинку, де голосують. Дивлюсь, а наші селяни мені з дороги вступаються, кланяються низенько, а я йду і носа задираю. А серце молотом б'є: як це пролізти у двері? Пізнає чи не пізнає клятий жандарм?..

Іду прямо у двері і... лишенько!.. Мало не луснув зо сміху!.. Мій Валерій раптом б'є закаблуками, ніби перед фельдфебелем...

Підходжу до столу, виймаю папери і кажу:

— Пане старосто, це мої документи! А оце картка на мужицького кандидата! — І власною рукою, щоб не одібрали, кидаю до урни.

Староста зразу почервонів, потім посинів, але вже було запізно. Він кивнув головою до двох жандармів, що стояли у дверях, і сказав до них солоденько:

— Пане Міхале і пане Юзефе, покажіть панові виборцеві дорогу звідси, щоб часом не заблукався в коридорах...

От тобі й маєш! Знову, видно, без бійки не обійдеться!

...По крутих сходах я сам не сходив, мене знесли, як пана... Ще два-три стусани під ребра — і я був надворі...

Іду дорогою, мов п'яний, обтираю заюшений ніс — і сміюся, сміюся, сміюся... Сміюся з панів, що дали обдуритись.

От так я голосував за мужицького кандидата.

Володимир БАНДУРАК.

Городенківський район,
Станіславської області.

ТЕЛЕГРАФУЙТЕ!

Дозволь, Перче, нам, зв'язківцям, скористатись твоєю поштою, щоб передати таку телеграму:

«СТАЛІНСЬКА ОБЛАСТЬ КРАСНИЙ ЛИМАН НАЧАЛЬНИКУ РАЙКОНТОРИ ЗВ'ЯЗКУ ГОЛУБ'ЄВУ.

ТЕЛЕГРАФУЙТЕ ЧОМУ У КОНТОРІ ЗВ'ЯЗКУ ТЕМПЕРАТУРА НИЖЧЕ НУЛЯ ВІДПОВІДАЙТЕ ЯКИМ ЧИНОМ ВУГІЛЛЯ ЗАНАРЯДЖЕНЕ КОНТОРІ ОПИНИЛОСЯ НА ВАШІЙ КВАРТИРІ. НЕТЕРПІННЯМ ЖДЕМО ЩОБ ВАС КИНУЛО В ХОЛОД А ГРУБКИ РАЙКОНТОРИ В ЖАР.

ЗВ'ЯЗКІВЦІ».

ПОСТАНОВИ ЧИТАЄМО...

Попереджуємо тебе, друже Перче: приїхавши в Полтаву, не шукай свіжої газети — тільки час змарнуєш. У нас на все місто є лише один газетний кіоск на розі вулиць Гоголівської і Пролетарської, але й він здебільшого закритий.

Правда, можна ще податися на станцію Полтава-Київська. Там теж є кіоск «Союздруку». Але... влітку в ньому хоч пиріжки продавали, а тепер і його закрито.

Замість газет ми, полтавці, читаємо постанови міських організацій про задоволення культурних запитів населення міста. Чи дового ми ще будемо читати ці постанови, нехай скажуть ті, що їх пишуть.

В. СЕМЕНЕНКО.

МИ ПРО ХОМУ, А ВОНИ ПРО ЯРЕМУ

Любий Перче! Група робітників Залозцівського спиртозаводу послала до Міністерства харчової промисловості УРСР листа з запитанням: чи треба виплачувати премію робітникам сировинного цеху за збереження сировини.

Міністерство переслало це запитання з вулиці Кірова, 23 до Укрзахголовспирту, на вул. Фрунзе, 53. Мабуть, відстань між цими двома

київськими вулицями надзвичайно велика, бо відповідь на запитання ми одержали тільки через п'ять місяців. Головний інженер главка т. Візельман відповів нам, як оплачуються надбавки за... необмежений час роботи. Ми їм про Хому, а вони нам — про Ярему, ми питали про гарбузи, а нам відповідають про образи. Мабуть, все стерлося в нашому листі, доки він лежав у бюрократичних шухлядах. А хто ж такі по-справжньому відповість на наше запитання, про яке ми двічі нагадували міністерству?

За дорученням робітників
И. ВОЛОШУК.

Тернопільська область.

НЕЗВИЧАЙНЕ СТАНОВИЩЕ

Пробач, будь ласка, Перче, що звичайного листа надсилаю тобі у незвичайному конверті. Мусив сам його зробити, бо в нашому районі конвертів не знайдеш і вдень з вогнем. Райгазета критикувала вже за це районну контору зв'язку. А з контори відповідають, що вони не відповідають за відсутність конвертів. Область, мовляв, їх не дає.

Звернувшись ми до керівників обласної контори зв'язку, а вони надсилають нашу скаргу до Києва.

Так ми оце до тебе, Перче, з проханням. Тобі ж рукою подати до республіканських організацій. Організуй, будь ласка, забезпечення районів конвертами.

В. ЗАЛУЖНИЙ.

Апостолівський район,
Дніпропетровської області.

ВІД ПЕРЦЯ. Забезпечувати населення конвертами повинні дві республіканські установи. Але т. Кузнецов — керівник Укркниготоргу та т. Кириченко — уповноважений Міністерства зв'язку ніяк не встановляють між собою ділового зв'язку. Через те й створилося незвичайне становище із звичайними конвертами.

ЛИШИЛАСЬ ДРІБНИЦЯ

Від імені виконкому міської Ради запрошуємо тебе, Перче, до нас на урочисте відкриття Палацу піонерів. Без зайвої скромності можна сказати, що керівники міста не шкодували ні сил, ні часу для відбудови. За останні сім років на це витрачено 25 нарад і 18 засідань, на які пішло 1237 людино-днів! Про постанови та резолюції ми вже й не говоримо. Навіть проект відбудови складено. Навіть затверджено цей проект.

Лишилась дрібниця: відбудувати самий Палац. Але за цим справа не стане. Не такі у нас керівники міста, щоб зупинятися на півдорозі. Як стало нам відомо, вони й зараз готують чергове засідання і чергову постанову.

Б. СОКОЛОВ,
Є. СМЕТАННИКОВ.

м. Дніпродзержинськ.

ДІАЛОГ З МОРАЛЛЮ

- Де у Харкові можна придбати квиток до кінотеатру?
- У касі кінотеатру.
- А якщо «всі квитки на сьогодні продано»?
- Тоді біля кінотеатру в спекулянтів...

Мораль цього діалогу така: не ходи в Харкові в кіно під час ашлагів. Цим ти знищиш спекуляцію квитками і одержиш подяку від міськміліції.

А. ШАПОВАЛОВ,
студент Харківського юридичного інституту.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 22 за минулий рік було опубліковано фейлетон «У міністерство ходив, жданіки погубив...». Як повідомив міністр соціального забезпечення УРСР т. Ананченко, фейлетон обговорено на засіданні колегії міністерства. Вжито заходів до поліпшення розгляду заяв та скарг трудящих. Завідувача відділу пенсій по соцстраху т. Рубчинського знято з роботи, на заступника начальника управління установ соцзабезу т. Лонгіонова та начальника управління пенсій т. Шувалова накладено стягнення.

★ ★ ★

До ПЕРЦЯ надійшли сигнали про грубі порушення Статуту сільськогосподарської артілі в колгоспах Зачепилівського району. Як повідомив Харківський обком

КП(б)У, ці факти підтвердилися. Другого секретаря райкому партії т. Трояна та районного прокурора т. Ряшенцева знято з роботи. Першому секретареві РК КП(б)У т. Травніну оголошено сувору догану з попередженням і з занесенням до облікової картки. Всім особам та організаціям запропоновано негайно розрахуватися з колгоспами.

★ ★ ★

Громадяни Стеценко та Кондратюк поскаржилися ПЕРЦЮ, що директор Бучацького (Тернопільщина) спиртозаводу т. Таранухо незаконно звільнив їх з роботи. Після детального розслідування скарги обох скаргників було поновлено на роботі. За незаконні дії директор спиртозаводу Таранухо знятий з роботи.

Мал. В. БАКАЛА і Л. БРАЗОВА (Полтава)

АВРАЛ
НА УОЛЛ-СТРІТІ

КУПЕЦЬ

У заморського купчини
Препохабная личина.
Він лякає і чаклує,
Та купує...

Все купує —
Міністерські кабінети,
Банди, культу і газети,
Лісінманів найпідліших,
Кардиналів найсвятіших,
Генералів найбравіших,
Полицяїв найлютіших,
Всяких тітів,
Хірохітів,

Шпигунів, убивць, бандитів
Отаких, який він сам,—
Всіх купує дядько Сам.
Сам спішить:
То мостить бази,
То лакеям крутить в'язи,
То никає
В край із краю,—
Для війни шукає кров,
То в Тибеті заливає
Далай-ламі про любов,
То в ефірі многохвильнім
Бібисякою смердить,
То над селищем над мирним
Злою бомбою гримить,
То лакейськими руками
В Асамблеї голосне,
То укритий синяками
Із Сеула драпоне,
Хоч яка в купчини міна,
Хоч який він сіє жах—
Збанкрутує зла личина,—
Фірма Сама
Терпить крах!

С. КОВАЛЕНКО.

М. ІЗЮМ.

Остап ВИШНЯ

ВІРНИЙ СПОСІБ

1

Все тепер ясно...

Всенський світ ламав собі голову, чому саме Народно-визвольна армія Корейської демократичної республіки за допомогою китайських добровільців так лупцює Макартурове військо.

Як Сидорову козу. І в хвіст, і в гриву, коли, розуміється, коза має гриву.

Такий геній, такий геній, такий генерал, що його батько ще Філіппіни свого часу повоював, — і так п'ятами в Корей блискає...

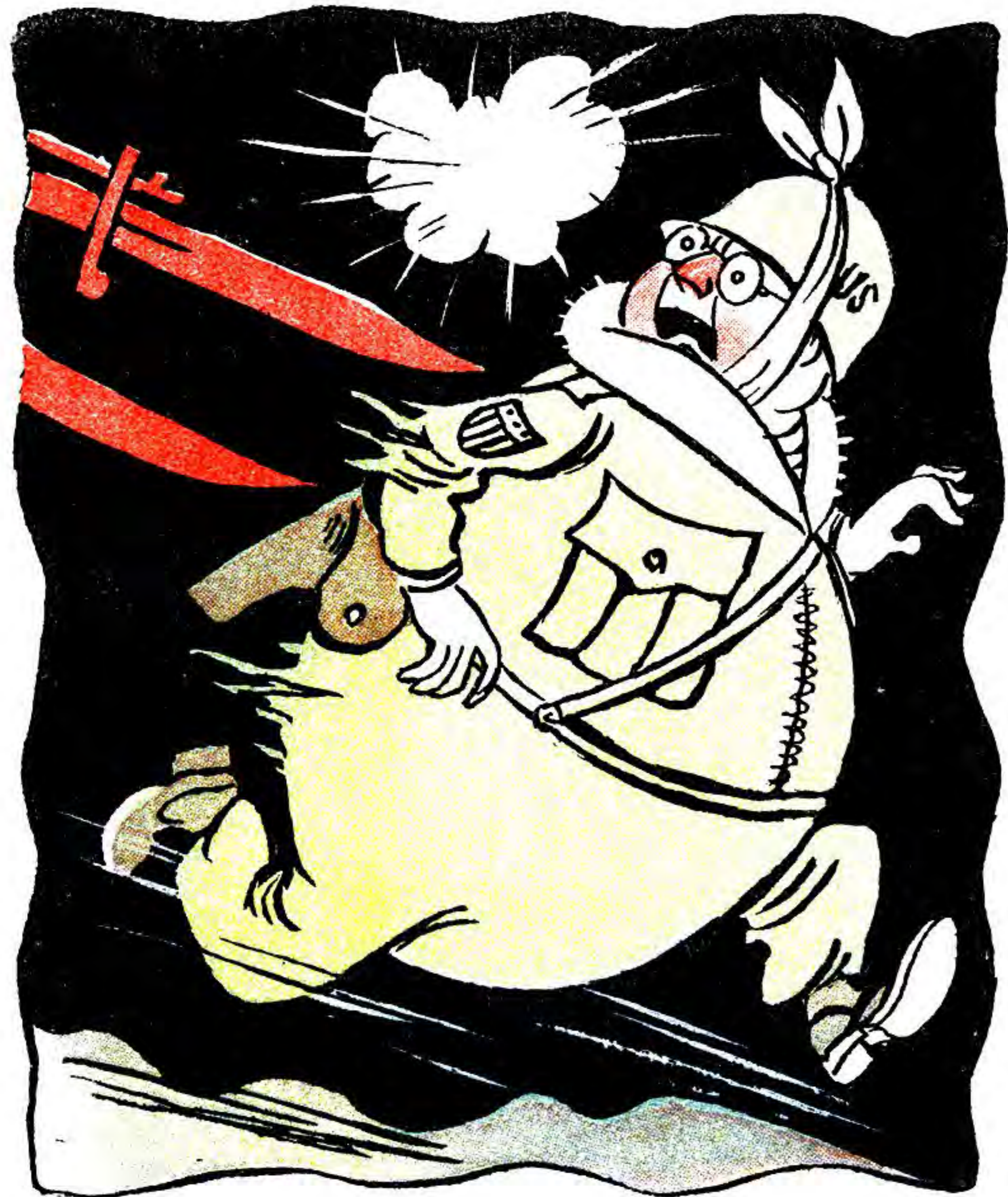
У чім річ?

А воно, бачите, причина тому, як гадає Макартурів штаб, те, що офіцери американської армії пороз'їдалися...

Холки понаїдали, черева повідпускали, мордяки понагулювали, сидять у Японії, хакають, гикають, очі в їх смальцем позатикали, губи їм пообвисали й слина з рота котиться...

Те, що офіцери у штабі усвиноподобилися, — не наша фантазія.

Чого б це нам раптом закортіло фантазувати з приводу такого, вибачте на слові, людського посліду, як офіцерство макартурівського розбишацького війська?!

Що нам — більше ні про віщо думати? Аж ніяка це не фантазія, а офіціальна характеристика макартурівського офіцерства, що її дає комендант штабу Макартура й командуючий токійським гарнізоном бригадний генерал Мільбурн.

Мільбурн наказує своїм офіцерам негайно схуднути.

Комендант Макартурового штабу сильно занепокоений тим, що «значна частина офіцерів — розгодовані й розжирілі товстуни».

— Особливо я маю на увазі, — лементує генерал, — офіцерів з обвислими, випнутими черевами, які, очевидно, або багато їдять (генерал забув слово «жерти». — О. В.), або не мають достатньої фізичної нагрукки, або те й те разом. Усі офіцери мають бути фізично придатними до бойових дій або до виконання надзвичайної служби. Я не дозволю, щоб підлеглі мені офіцери оберталися в обжер та в гулящих нероб».

Для таких, з дозволу сказати, офіцерів більше придатне слово саж, а не штаб, — та не будемо ображати чесних свиней...

Сидять у Японії, п'янствують, жеруть, розпутствують, знущаються з трудящих японців, — от черева й поодвисали, очі смальцем і позапливали...

2

Що робити?

Схуднути! Так і в наказі сказано.

А щоб схуднути, що робити?

Хай проконсультуються у тих офіцерів, що безпосередньо розбійничують у Корей. Перевірено на фактах, що:

1) Найтовстопузіший американський офіцер, коли на нього трудящий кореець або китайський доброволець грізно тукне — тю! — втрачає на вазі мінімум 50 процентів.

2) Од Чхоньяня до Єгваня — пузо у нього як корова язиком ізлизує.

3) Од Єгваня до Тегу — всихають губи, розсмальцьовуються очі і сохне в роті...

4) Од Тегу до Пусана — черево у нього вже приліпає до спини, і він ускакує в Пусані на пароплав легкий, як пір'інка. Важко дихає, а худий, худий та стрункий, як очеретинка, тільки переляканий. Так переляканий, що він іще й онукам розказуватиме, як його корейці «похудали»...

Вірний спосіб...

ВИБОРЧА КОМЕДІЯ В АМЕРИЦІ

(КІНОХРОНІКА ПЕРЦЯ)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

НАРОДНА
КАЗКА

Три століття тому японці перепливали на кораблях море, вийшли на берег у Кореї і оголошили війну її народові. Ідуть, гримлять зброєю. А корейці стали всі, як один, та й почали громити й гнати ворога,—японці й перелякалися.

Спочатку генерали, а за ними й солдати почали відступати. Мечами розмахують, погрожують, а самі все задкують та задкують...

Сам мікадо, імператор японський, наказує військові: «Вперед!» А воно не слухає та все задкує... Мікадо допомогу одну за одною посилає, але й допомога теж усе задкує, задкує, задкує...

«Що робити?—думає мікадо.—Як мені військо своє зупинити, щоб воно не задкувало?».

Думав, думав і придумав. Написав наказа: «Наказую всім шевцям шити черевки без задників».

Шевці зраділи: «Чого простіше — шити такі черевки!»

Пообував японський мікадо все своє військо у черевки без задників та й радіє: «Ну, вже тепер не будуть одступати! Коли в них нема хоробрості, так зате зажерливість єсть. Як почнуть одступати, з них черевки й поспадають. Їм і черевків буде шкода та й колько по колючій траві та по камінню босяка задкувати. Тепер хоч-не-хоч уперед підуть».

Он який був розумний мікадо!

Тільки недовго він радіє. Глянув на військо, а воно черевки погубило, а проте задкує, задкує, задкує...

Так і прогнали корейці тоді, за прадавню минулих років із своєї країни японців.

А в Японії й досі шевці шують черевки без задників.

Записав В. КУЧЕРЯВЕНКО.

Колись в статті передовій,
У стінгазеті цеховій,
Назвали гірших імена,
Писали: «Серед гірших
Ми зараз бачим Супруна,
Бровка, Манька та інших».

Сказати мушу, день чи два
Я думав — і немало,
Бо та стаття передова
Спокою не давала.

І все ж придумав під кінець;
Щоб працювати ударно,
Установив новий різець
На свій станок токарний.

Установив, включив станок —
Пішло!
Душа радіє.
І доки заспівав гудок —
Дав вісім норм тоді я.

Недаром думав — наяву
Хороші результати!
Тепер про ту передову
Я можу все сказати:

У тій статті кілька імен
Тоді назвали гірших...
Признаюсь,
Я, Петрів Семен,
Тоді був серед «інших».

Г. КНИШ.

м. Львів.

НЕЗВИЧАЙНІ

пригоди

ТІЛЬКИ БУЛЬКНУЛИ гроші, в сумі 60 тисяч карбованців, переказані ще два роки тому колгоспом ім. Берія (Новогеоргіївський район, Кіровоградської області) трестові «Облмеліоводбуд» на ремонт артезіанського колодязя. Гроші тільки булькнули, а в колодязі не булькає, бо він і досі невідремонтований.

ЦІЛУ НІЧ ПРОБЛУКАВ темними вулицями Тернополя директор міської електростанції т. Щербань. Тільки на світанку йому пощастило знайти свою квартиру.

ПОЖУВАЛИ КОЗИ 300 молодих дерев, посаджених учнями біля Гребінківської середньої школи (Київщина). Тепер, сподіваються кози, заврайкомунгоспу т. Гаєв-

ський організує нове деревонасадження й знову забуде про охорону молодих посадок.

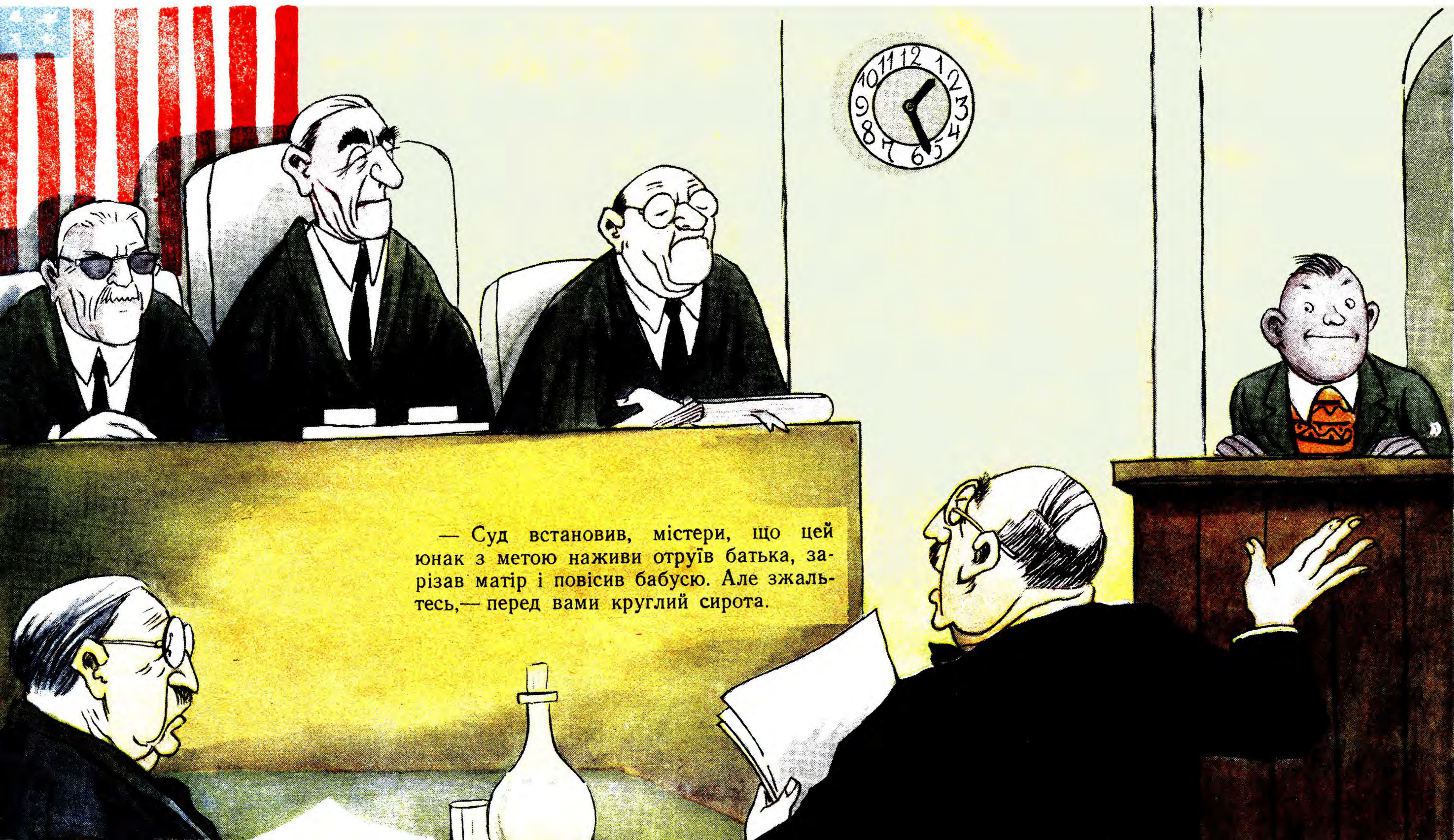
АРХЕОЛОГІЧНА ЗНАХІДКА. У с. Ярославці, Глухівського району на Сумщині, серед бур'яну знайдено цегляну «коробку» сучасної архітектури. Старожили признали в ній початки ще до війни і досі не добудований клуб на 500 місць.

НАПІЛИСЬ ДРИЖАКІВ сотні пасажирів, користуючись відкритим вантажним таксі Миколаївської автотранспортної контори, Херсонського міжобластотресту. Директор контори т. Куперштейн, для якого, очевидно, однаково, що люди, що дрова, систематично посилає на лінію це таксі замість автобуса.

ПРАВИ НОВОГО СВІТУ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

У Сполучених Штатах зростає злочинність серед дітей і юнацтва. (3 газет).

— Суд встановив, містери, що цей юнак з метою наживи отруїв батька, зарізав матір і повісив бабусю. Але зжалітесь,— перед вами круглий сирота.

НА ЗАКЛЮЧНОМУ КОНЦЕРТІ ОЛІМПІАДИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Це майстри виступають?
— Так. Майстри високих урожаїв.